

אנו מתפעלים, ובצדק, מהנס הגדול של פך השמן שדלק שמונה ימים בשעה שבאופן טבעי יכול היה לדלוך רק יום אחד.

אך מאידך גיסא, אנו מוצאים על רבי חנינא בן דוסא (תענית כ"ה), כאשר בתו באה ובכתה לפניו כי אין לה שמן להדליק נר שבת, שאל אותה מה יש לה בבית וענתה שיש לה חומץ. אמר לה: "מי שאמר לשמן וידלוך - יאמר לחומץ וידלוך!". ואכן החומץ דלק וכך היא זכתה להדליק נרות שבת. אנו רואים כי הצדיקים בעם ישראל הצליחו במהלך הדורות לגרום לניסים לקרות.

אם כך, מדוע אנו מתפעלים ועושים חג דוקא מנס פך השמן שנעשה לעם ישראל, כשבאותה תקופה היו בעם גם מתיוונים, אשר נטו לתרבות היוונים, כפרו בעיקר ועברו על עיקרי המצוות, בשעה שאצל ר' חנינא בן דוסא הצדיק יכולים גם כן להתרחש ניסים בזכות צדקותו המופלגת?!

וניתן להסביר שהמנורה שהודלקה במקדש שייכת לכלל ישראל ולא רק לחשמונאים שהדליקו אותה. יוצא, אם כן, שהקב"ה עשה נס לכל אחד ואחד מישראל.

מעין זה מצינו גם ביציאת מצרים, בנס הגדול של קריעת ים סוף, שהוא נס אדיר. אך אנו מוצאים בגמרא (חולין ז' ע"א) כי רבי יהודה רצה להגיע לרבו, וכשהגיע לנהר גינאי לא יכול היה לעוברו. הוא קרא לנהר שיבקע לפניו, ואכן הנהר נבקע והוא המשיך בדרכו לרבו.

אם תלמיד חכם וצדיק יכול לעשות מעשה של בקיעת מים, מה הרבותא בקריעת ים סוף?

אלא, בזמן קריעת ים סוף היו בתוך עם ישראל גם עובדי עבודה זרה, כמו שנאמר "הללו עובדי עבודה זרה והללו עובדי עבודה זרה", ולמרות זאת הקב"ה עשה להם ניסים גדולים, ולא רק לצדיקים כדוגמת ר' יהודה.

כלומר, כל נס שנעשה לעם ישראל, יש לו מדריגה מיוחדת של גדלות, והוא מסמל התערבות אלוהית מיוחדת בבריאה

גם בזמנינו, אנו זוכים לראות ניסים גדולים של "מעטים מול רבים", הן בהקמת המדינה והן בכל שנות קיומה ועוד ניסים רבים "על ניסים שבכל יום עמנו". וכל זאת בשעה שאנו רואים סביבנו אנשים, שלא כולם מקפידים על קלה כבחמורה, לכן ודאי מחויבים אנו להודות לקב"ה, להללו ולשבחו.